

TÜRK KAMU YÖNETİMİNDE YAPISAL REFORM ÇALIŞMALARINDA “MÜDAHALE ALANI” MESELESİ

Araştırma Makalesi / Research Article

Coşkun, M.B. ve Börkoğlu, L. (2021). Türk Kamu Yönetiminde Yapısal Reform Çalışmalarında “Müdahale Alanı” Meselesi. *Neşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi SBE Dergisi*, 11(2), 429-440.
DOI: <https://doi.org/10.30783/nevsosbilen.887144>

Geliş Tarihi: 26.02.2021
Kabul Tarihi: 23.03.2021
E-ISSN: 2149-3871

Doç. Dr. Mehmet Burhanettin COŞKUN
Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi, İİB Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü
burhanettincoskun@osmaniye.edu.tr
ORCID No: 0000-0001-7138-7669

Dr. Öğr. Üyesi Levent Börkoğlu
Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi, İİB Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü
leventborkluoglu@osmaniye.edu.tr
ORCID No: 0000-0001-6607-3999

ÖZ

Kamusal düzenin geliştirilmesi ile ilgili araştırmalarda, ‘Reform’ çalışmaları Yeni Kamu Yönetimi çalışmaları ve kamu politikaları açısından ele alınan ana başlıklardan birisi olmuştur. Türk Kamu Yönetimi’nin Cumhuriyet döneminde sergilediği reform çalışmalarını üç dönem şeklinde ele almak mümkündür. Bunlar, Güler ve Keskin (2007)’e göre erken dönem reformlar dönemi (1923-39), idari reformlar dönemi (1945-1980) ve 1980 ve sonrası görülen yapısal reform uygulamalarıdır. Genel olarak devletlerin yapısal dönüşüm hızlarının ve müdahale alanlarının çeşitliliği çok tartışılan idari reform-yapısal reform ayrışmasının ortaya çıkardığı özel bir çalışma alanıdır. Çalışmanın konusu; Modernite ve devamında Postmodern ideolojideki kamu yönetimi adına inşa edilen yeni kimlik ve kavram ağları ile birlikte ortaya çıkan müdahale alanları ve bu alanların güncel tanımlamalarıdır. Araştırmanın temel amacı Türk Kamu Yönetiminde 1980 ve sonrasında görülmeye başlanan neoliberal reform çalışmalarında yapısal dönüşümlerin gerçekleşmesinde kullanılan temel müdahale alanları meselesine dikkat çekmektir. Araştırmanın ikinci amacı ise bu müdahale alanlarının kamu düzeni içindeki kalıcılığını tartışmak ve güncel öneriler sunmaktır. Çalışmada betimsel araştırma yöntemi kullanılmıştır.

Anahtar Sözcükler: Reform, Yapısal Dönüşüm, Müdahale Alanı, Neo-liberalizm, Yeni Sağ.

STRUCTURAL REFORM WORKS IN TURKISH PUBLIC ADMINISTRATION “INTERVENTION AREA” ISSUE

ABSTRACT

It is possible to discuss the reform efforts of the Turkish Public Administration in the Republican period in three periods. According to Güler and Keskin (2007), these periods are the period of early reforms (1923-39), the period of administrative reforms (1945-1980), and structural reform practices seen in 1980 and after. In general, the diversity of the states' structural transformation speeds and areas of intervention is a special field of study created by the widely discussed administrative reform-structural reform decomposition. In this sense, The main purpose of the research is to draw attention to the issue of the main intervention areas used in the realization of structural transformations in the neoliberal reform studies that started to appear in Turkish Public Administration in 1980 and after. The second aim of the research is to discuss the permanence of these intervention areas within the public order and to provide up-to-date suggestions.

Keywords: Reform, Structural Transformation, Response Area, Neo-liberalism, New Right.

1. GİRİŞ

Kamu yönetimi, toplumsal yapı için yerine getirdiği görevlerin çeşitlilik ve içeriklerinin yenilenmesi amacıyla dönüşeceği form ve düzenleri devamlı bir şekilde yenilemek ve geliştirmek durumunda kalmıştır. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında dünyanın yüzleşmeye başladığı büyük ekonomik sorunlar kamu yönetimlerinde 1980'li yıllara kadar sürecek yeni tartışmaları oluşturmaya başlamıştır. Bu tartışmalar sadece dünya ekonomik düzeni ile ilgili olarak değil aynı zamanda bölgesel ülke birliklerinin ortak hareket edeceği politika başlıklarında da kendisini göstermiştir. Dünya üzerindeki siyasal, ideolojik ve toplumsal dengelerin inşasında kullanılan temel ölçek ekonomik kalkınma yönetimi üzerine oturtulmuştur. Özellikle kalkınma yönetimi konusunda yönetim otoritelerinde eksik olan ya da hiç oluşmamış değişimler dönemsel etkiler altında kalarak evrimleşmişlerdir. Gelişmekte olan ülkeler idari anlamda reform ve yenileme çalışmalarını sürdürebilmiş ise de bölgesel ve küresel ana akımların etkisinden uzak kalamamışlardır. Bu akımlar genel olarak yapısal reformlar diye adlandırılan ve ekonomi temelli tedbir ve politikaların sıkça ele alındığı ve çözümlendiği bir düşünce sistemi ekseninde biçimlenmiştir. Bunu düşünce sistemi diye açıklamanın zorunluluğu aslında küresel yenilik ve değişimlerin çıktıkları olarak görmekteki isteğimizdir. Buradaki zorluk reform kavramının yeniden tanımlanmasında kalkınma, sürdürülebilirlik, yapısal yenilikler ve küresel evrimleşmelerin birbirleriyle olan ilişkiler ağının güncel varlığıdır.

Bunun yanında toplumsal, kültürel, teknolojik, ekonomik vb. birtakım yönetsel zorunluluklar devletlerin kamu yönetimi sistemlerine önemli yeni sorumlulukları da yüklemeye başlamıştır. Reform çalışmalarının derinleşerek çoğalmasına temel teşkil eden asıl konu budur ve giderek daha da önemli bir hal almaktadır. Dünyada ve Türkiye'de reform çalışmalarının izlenmesinde ana çıkış noktası olarak bu zorunluluk ciddi anlamda göze çarpmaktadır. Ekonomik anlamda yaşanan krizler küresel etkileşim sonucunda devletlerin idari, siyasi ve yapısal anlamda gerçekleşen politikalarının güçlendirilmesinde önemli rol oynamaktadır. Özellikle gelişmiş bir ülkede meydana gelen kriz diğer gelişmekte olan ülkelere yayılabilmekte, toplumsal, siyasal, ekonomik ve psikolojik diğer kriz türlerini tetikleyebilmektedir.

Ülkelerarası böyle bir etkileşim, devletler üstü kurum ve kuruluşlarca ortaya konan belirleyicilerle reformları desteklemeye imkân tanımaya başlamıştır. Dolayısıyla toplumsal, siyasal ve ekonomik başlıklarda benzerlikler çoğalmaya ve devletlerin etki alanları şekillenmeye başlamıştır. Sonuç olarak da “müdahale alanları” kamu yönetiminin önemli bir yönünü daha güçlendirmek zorunda bırakmıştır. Bu güç, devletlerin reform çalışmalarındaki temel düşüncenin kamusal hizmetlerin varlığında ve sürdürülmesinde siyasi liderlere karşı sorumlu olmaktan çok halka karşı sorumluluk anlayışının geçerli olmaya başlamasında son derece etkili olmuştur.

Merkezi konumda bulunan devletin toplumu yönlendirme aşamasında gündemdeki yerini başka öznelere terk ettiği görülmektedir. Devlet mevcut güçlü konumuna rağmen farklı siyasal ve toplumsal grupların etkileşimi sonucunda bu aktörlerle beraber olmak ve kamu politikaları oluşturma konusunda yeni paydaşlarla birlikte hareket etmek zorunda kalmıştır. Bu anlamda yeniden tanımlanan devlet gündemi doğrudan oluşturan bir özne olmaktan ziyade sorun çıkarıcı/çatışan tarafları birleştiren ve çözüm ortakları arayan bir aygıt olmaya başlamıştır. (Genç, 2010: 154)

Devletin yenilenen bu özelliğinin yöneticiler, siyasetçiler ve bilim insanları tarafından çok iyi bir şekilde kavranması gerekmektedir. Kamu yönetiminin dünyanın yenilenen özellikleri ve ihtiyaç duyduğu çözüm odaklı beklentileri ile ele alınması, reform çalışmaları yapılmasında idari, siyasi ve yapısal anlamda bu alanları kullanan devletin etki alanını güncel bir biçimde yeniden tanımlamasına katkı sağlayacaktır.

Araştırmanın birinci bölümünde kamu yönetimi ve reform yapma konusunda kavramsal çerçeve ve yeni kamu yönetimi içindeki yeri ve önemi incelenmiştir. İkinci bölümde devletin etki alanları tanımlanmış ve yapısal reform çalışmalarında temel teşkil eden başlıklara yer verilmiştir. Araştırmanın üçüncü bölümünde Türkiye'nin reform düşüncesi çerçevesinde devlet aygıtının toplumla olan etkileşim alanı ortaya konmuştur.

2. REFORM DÜŞÜNCEİ VE KAMU YÖNETİMİ REFORMU

Reform, Büyük Meydan Larousse'da "bir şeye, özellikle bir kuruma işleyişini düzeltmek, daha iyi sonuçlar elde etmek amacıyla getirilen köklü değişiklik" olarak da ifade edilir (Büyük Meydan Larousse, 1986: 9641).

Bealey (1999); "*reform*"u yeniliklerin ifade edilmesi ya da olumsuz sonuç doğuran hatalı çalışmaları bütünüyle durdurmak ve işletmemek şeklinde yaygın olarak kullanılan bir terim şeklinde tanımlar. Günümüz idari ve siyasi yapılarında oldukça geniş ve çeşitli değişimler yaşanmaktadır. Bu değişim sebebi ile hali hazırdaki yapı ve sistemlerin kendilerini sürekli yenilemelerine ve geliştirmelerine olan ihtiyaç artmıştır. Bu artışın karşılanması ve çözüm odaklı bir kamu yönetimi sağlayabilmek için yönetimlerce detaylı bir şekilde uygulanan planlı, rasyonel ve devamlı bir reform tasarımı evrensel bir kabul görmektedir.

Reformu tanımlarken kalıcılık, sürdürülebilirlik, yenilik, geçiş, uyum vb. kavramların da birlikte kullanılması önemlidir. Reform çalışmalarında özellikle uzun vadeli ve kalıcı çalışmaların devlet ve halk menfaatine olduğu kabul edilmiştir. Bu çift yönlülük halkın beklentilerinin gerçekleşmesinde, devletle birlikte hareket etmeye başlamasında ve önemli bir çözüm ortağı olmasında oldukça belirleyici olmaktadır. Reform çalışmalarının yeniden tanımlanmasında mevcut kamu yönetiminin evriminde karşılaşılan yeni paradigmalardan da göz önünde bulundurulması önem kazanmaktadır. Bu anlamda, yeni kamu yönetimi kapsamına giren geleneksel anlayışın güçlü ve etkili özellikleri bünyesinde kalarak daha etkin, halka açık ve yönetilebilir kamusal hizmetler açıklanmaktadır.

Örgütler reformun karakterlerini en belirgin biçimde göz önüne koyarlar. Rogers (1975)'in "Örgütün içinde ve dışında gözlemlenen değişikliklere yönelik örgütün içindeki resmi ve gayri resmi yapılarda, statü ve rol biçimlerinde, fiziksel etki alanında veya bağlayan ve geri besleyen süreçlerde değişiklik yapmak" olarak tanımladığı örgütsel değişim, reform kavramına planlı ve sistemli olması konusunda daha farklı bir anlam yüklemektedir. Bu tanım ile örgütlerin planlı reform çalışmalarındaki rol ve güçleri yeniden fark edilerek yenileme ve inşa etme çalışmaları güncel bir yeteneğe kavuşmuştur.

Kamu yönetimi, geniş anlamda toplumun kamusal mal ve hizmetlerden faydalanmasını sağlayan yapıcı, güçlü, yenilenen ve sürekli bir sistemdir. Günümüz kamu yönetimi evrilenen yeni kamu yönetimi karakteristiğinin gerekliliklerine uyum sağlamış kamu mal ve hizmetlerini üretme esnasında halkın katılımını sağlayan, esnek, şeffaf, denetlenebilir bir toplumsal sistem haline gelmiştir.

Dar anlamda kamu yönetimi ise işlevleri, kuvvetler ayrılığı ilkesine göre, yasama, yürütme ve yargı olan bir siyasal sistemde devletin sadece yürütme organına bağlı kamu örgütleriyle, bu örgütlerin faaliyetlerini ifade eder. (Yalçındağ, 1971: 24) Yeni kamu yönetiminde yeni kuşak yönetim düşünceleri ve sürekli iyileşme ön plana çıkan kavramlardır. Kamu örgütlerindeki gelişme ve sonuç odaklı işlevsellik anlayışı devletin etki alanının küçülerek daha hızlı, ekonomik ve insancıl kamu hizmetlerini oluşturabilmesine katkı sağlamıştır.

Yeni kamu yönetimini tanımlamaya çalışan parametrelerin faydalandığı bir önemli kavram da "Kamu Yönetimi Reformu"dur. Toplumsal düzenin devamlılığını ve iş birliğini sağlayan teorik ve uygulamaya yönelik alt yapının sahibi olan devlet elinde emredici gücü bulduran siyasal bir sistemdir. Bu sistem diğer bütün kurumlardan farklı olarak çalışmaktadır ve bu farklılık günümüz dünyasında egemen karar vericilerin ve yardımcı yasal otoritelerin destek ve etkisiyle etki alanını genişletmektedir.

Kamu yönetiminin sınırları ve etki alanı konusunda günümüzde farklı arayışlar ortaya çıkmıştır. Geleneksel kamu yönetimi davranışı, kamu yönetimini devletin faaliyetleri içinde ortaya çıkan bir disiplin biçiminde düşünmektedir. Siyaset kuramı ile ilişkili olarak da kamu yönetiminin ana öznesi, kamu hizmetlerinin yerine getirilmesi olarak kabul edilmektedir.

Güler (2003), "Siyaset Biliminin '*devlet*' kavramını '*siyasal sistem*' kavramı ile değiştirerek etki alanı çeşitlenirken, kamu yönetimi disiplininin de benzer bir değişikliklerle '*devlet*' kavramı yerine '*örgüt*' kavramına ulaştığı bir gelişme sürecine vurgu yapmaktadır. Bu örgüt kamusal hizmetlerin yerine getirilmesinde temel özne olmaktan ziyade iş birliğinin geliştirilmesinde ve etkin alanlarda

söz sahibi olmaya imkân sağlayan bir şeffaflık, çabukluk, paylaşım ve güç sağlamaktadır. Aynı zamanda yapısal dönüşüm ve kamusal mal ve hizmetlerin bir araya getirilip bunların vatandaşlara dağıtılmasında yöntem çeşitlilikleri ve kolaylık sağlamaktadır.

Kamu yönetimi reformunun kapsamı ise genel olarak, yönetsel alanda sürdürülen doğru ve etkili yenileme çalışmalarından yöntemlere bağlı olarak oluşturulan en ince ayrıntıları ve basamakları etkileyen farklılık ve değişimleri içine alan düzenlemelere uzanan bütün uygulamaları anlatır. (Sürgit, 1972: 10) Diğer bir deyişle de kamu yönetimindeki reform, bütünüyle devletin temel organları olan yasama, yargı ve yürütmeyi de kapsayan bir kavramdır. Daha sade bir bakış açısıyla reformun Türkiye’de de düşünüldüğü şekilde yasama, yargı ve yürütme organları dışında yer alan kamu kurum ve kuruluşlarını ve bunların çalışmalarını içine alır. Sonuç olarak reformun konusu ve içeriği güçler ayrılığı ilkesine göre “yürütme” alanını kapsar.

Kamu sektörü reformunun ana çalışma başlıklarını dokuz maddede sıralamak mümkündür. Bu maddeler; pragmatik ve sonuç odaklı bir çerçeveye sahip olunması, hedeflerin yetkinlik ve becerilerin geliştirilmesi, deneyim ve yenilik oluşturulması, profesyonelleşmenin önemine vurgu yapılması, kamu sektörü etiği için davranış kurallarının belirlenmesi, yolsuzlukla etkili mücadele stratejilerinin belirlenmesi ve etkin kamu mali yönetiminin sağlanması olarak karşımıza çıkmaktadır (The Commonwealth, 2016: 8).

Kamu yönetimi reformu, 1980’lerden günümüze kadar gelişmiş ülkelerdeki yönetimlerin politik gündeminde önemli bir başlık haline gelmiştir. Günümüzde kamu yönetimi reformu, istikrarlı ve özerk bir kamu politikası ve ayrı bir çalışma sürecinin öznesi olarak görülebilmektedir (Tria ve Valotti, 2016: 1).

Kamu Yönetimi kuramcıları bazı kavramlar üzerinde sıkça durmuşlardır. Bunlar minimal devlet, yetkilerin yerele devri, kamu personel rejimi reformu, demokratik katılım ve devlet vatandaş ilişkileri gibi evrensel nitelik kazanmış olan kavramlardır (Torres, 2004: 100-101). Görülmektedir ki bu kavramların içinde yer alan birtakım başlıklar kamu yönetiminin ilgisini çekmeye başlamıştır. Bunların başında devletin müdahale etkisi ve gücü gelmektedir.

Günümüzde üzerinde oldukça sık durulan ve ana tartışma konularının merkezinde yer alan devletin müdahale etkisi ve bunun görece gücü, kamu yönetimlerince daha önce hesaplanmayan ve özellikle 2000’li yıllar ve sonrasında oluşmaya başlayan belirsiz, tanımsız, karmaşık yönetsel sorunların tanınmasında, çözümlenmesinde ve reformlara yönelik geniş düşünce alt yapılarının oluşturulmasında çok etkili olmuştur.

3. YAPISAL REFORM ÇALIŞMALARINDA BAŞARI FAKTÖRLERİ VE MÜDAHALE ALANLARI

Beetsma ve Debrun (2004)’a göre yapısal reform uygulama alanları üç temel alanda kendisini göstermektedir. Bunlar ürün piyasaları, işgücü piyasaları ve finansal piyasalardır. Yapısal reformların temel amacı, bu piyasalardaki eksik bilgi, aksak rekabet ve katılıklar gibi sorunların giderilerek, ekonominin potansiyel çıktı seviyesine ulaştırılmasıdır. Her ne kadar ekonomik gelişmeyi destekleyen ve toplumsal refahı artıran birtakım politikalar serisi olarak karşımıza çıkan yapısal reform politikalarının toplumun bütün kesimleri tarafından destekleneceği düşünülse de toplumun bazı kesimleri tarafından yapısal reform politikaları tepkiyle karşılanmaktadır.

Ercan (2005)’a göre yapısal reform anlayışı, 1980’li yıllardan itibaren oluşmuş ekonomik bir düzenleme, dönüşüm ve bir dizi çalışmayı ifade etmektedir. Bu çalışmalar genel olarak ülkelerin kamusal eylemlerinin oluşmasında temel oluşturan birinci ve ikinci kuşak yapısal reformlar biçiminde ifade edilmektedir. Burada kastedilen kuşaklar, yapısal reform ve sürdürülebilir refah kavramlarının asıl olarak kurumsal yaklaşımlar, hesap verebilirlik ve yönetime paydaşlık etme anlamında öne sürülen Washington Uzlaşmaları kararları ve devamıdır (Moises, 2000: 521).

Yapısal reform politikalarının uygulanmasında hedeflenen siyasal, toplumsal ve ekonomik faydanın ne ölçüde elde edileceği konusunda birçok sebep yer almış olsa da bunlar içerisinden bazılarının hedeflenen sonuca etkide bulunup bulunmadıkları veya ne ölçüde katkı sağladıkları sayısal modellerle tespit edilebilmektedir. Bunlar;

-Reform öncesi mevcut yapısal ortam, uygulanan yapısal reformların kapsamını etkilemektedir. Heinemann (2004) tarafından 173 ülkenin verileri üzerinde yapılan ekonometrik çalışmalarda ülkelerin yapısal reform öncesi kişi başı milli gelir düzeyinin de yapısal reformlara karşı olan toplumsal desteği ve direnci etkilediğini tespit edilmiştir. Söz konusu çalışmada kişi başı milli gelir düzeyi yüksek olan ülkelerin daha reform dostu olduğu ortaya çıkmıştır.

-Makroekonomik şartlar ve dengeler, Drazen ve Easterly (2001), makro ekonomik ortamın önemli olmasına vurgu yapar. Bu ortam özellikle siyasal çekişme ve çatışmaların da yoğun olduğu kriz dönemlerinde oluşan makroekonomik göstergelerin olumsuz seyirlerinde meydana getirilecek yapısal reformların muhalefet tarafından daha riskli eylem girişimleri olarak algılanmasına yol açabilir. Bunun önüne geçilmesi açısından elde edilen makroekonomik başarılar ve olumlu politikalar sonucundaki refah ortamında yapısal reformların (işsizlik, GSMH ve para politikaları, tasarruf tedbirleri vb.) daha çatışmasız ve kalıcı bir biçimde hayata geçirilmesi oldukça önemlidir. Dolayısıyla, yapısal reformların kriz dönemlerinden ziyade makroekonomik koşulların olumlu seyrettiği dönemlerde gerçekleştirilmesi önemlidir.

-Makroekonomik politikaların, başarılı olması açısından düşünülmesi gereken politikalar Yıldırım (2011)'a göre kamu bütçesinin ilk sırada yer aldığı maliye politikaları ve para politikaları olarak sayılabilir. Politikaların gerçekleştirmelerindeki zamanlamaların önemi tartışmasız çok hayattır. Maliye politikalarında yapılacak düzenlemelerin mevcut mali yapının politikaların gerçekleşmesinde kaynak sağlayabilecek yetenek ve imkânda olması oldukça ciddi bir konudur. Örneğin, işten çıkarmaların zorlaştırılmasına yönelik politikaların geliştirilmesi ile ilgili bir yapısal reform çalışması için göz önünde bulundurulması gereken ilk konu işsiz kalmalarda verilecek işsizlik ödeneklerinin ilkin kamu maliyesine ne oranda bir yük getireceğidir. Çünkü işten çıkarmalarda işverenin öncelikle başarısız çalışanlardan kurtulmak isteyeceği unutulmamalıdır. Bu bize işsizliğin kısa vadede de olsa bir artışa sebep olacağını açıkça anlatmaktadır. İkinci olarak para politikalarının kamu bütçesi içindeki koruma etkisinden faydalanılması bakımından merkez bankalarının çalışmalarında özerk olmaları diğer bir önemli konudur. Para politikalarının güncellenerek yapısal reformlarda ele alınması potansiyel krizlerin olumsuz etkilerinden korunmak ve mevcut istikrar ve düzenin sürdürülmesi bakımından toplumsal refahın ve hükümetlerin kalıcı eylemlerinin önemli bir müdahale alanıdır. Para politikaları makroekonomik politikaların ve yapısal reformların en önemli destekleyicisidir.

Siyasi özneler, açısından bakıldığında yapısal reform politikalarına karşı gösterilen direncin parlamenter sistem özelliklerine sahip ülkelerde yok denecek kadar az buna karşın demokrasinin ve çoğulcu seçim kurallarının uygulanmadığı ülkelerdeki direncin ise daha çok olduğu gerçeği ile karşılaşılmaktadır (Hoj vd., 2006: 47).

Bununla birlikte vurgulanması gereken diğer bir konu da seçim dönemlerinin kullanılmasıdır. Yapısal reform çalışmalarında iktidar tarafından oluşturulan reform çalışmaları seçim dönemlerine yaklaştıkça azalma göstermektedir. Bu azalmanın en önemli nedeninin siyasal anlamda risk almamak düşüncesi olması kaçınılmaz bir gerçektir.

Uluslararası özneler, bütünüyle postmodern anlayış ve düzen içerisinde ülkelerin karar vericilerinin uluslararası sosyal, ekonomik, siyasal ve kültürel standartların gerçekleşmesinde üye oldukları ulus üstü kuruluşların yapısal reform uygulamaları konularında yönlendirme ve zorlayıcılıkları ile yakından ilgilidir. Bu yönlendirme ve zorlayıcılık baskı şeklinde olabildiği gibi ülkelere ve büyük yatırımcılara aynı zamanda bir aracılık şeklinde de gerçekleşebilir. Örnek olarak, Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), Avrupa Birliği (AB), Uluslararası Para Fonu (IMF) vb. ulus üstü topluluk ve kuruluşlardır. Bunların yanında Fitch, Moody's, Standart & Poor's ve DBRS isimli kredi derecelendirme kuruluşları da uluslararası özelliklerde donanımlı yapısal reformlara etki eden önemli yetkilendirilmiş kuruluşlardır. Yine bu kuruluşlar, yapısal reformların oluşmasında, yabancı ülkelerdeki fonların ve yatırımcıların ülkeye gelmesinde ve sonuçta makroekonomik göstergelere olumlu etki yapmalarının önünün açılmasında tarafsız ve bilimsel verilerin kalkınma ve büyümeye katkı sağlaması bakımından da oldukça önemli bir müdahale alanı konusudur.

Demografik belirleyiciler, bir ülkede meydana getirilen yapısal reform çalışmalarına bakış açısında önemli etkilere sahiptir. Toplumsal yapısının homojen olduğu ülkelerde görülen yapısal

reform uygulamalarının homojen olmayan toplumlara oranla daha kolay hayata geçirildikleri ve olumlu sonuçlar alındığı görülmüştür (Hoj vd., 2006: 66).

Alesina vd. (2002), yapmış oldukları araştırmada siyasi otoritenin yapısal reformlara karşı oluşan direncin bertaraf edilmesindeki çalışmalarda homojen toplumlarda daha başarılı olduklarını tespit etmelerine dikkat çekmektedir. Şili, Guyana ve Bolivya'da yapılan bu araştırma sonucunda Şili'de meydana gelen direncin ortadan kaldırılmasında ve yapısal reform uygulamalarına devam edilmesinde Şili ülkesinin aynı zamanda diğer ülkelere oranla toplumsal yapısında daha homojen bir yapıya sahip olmasından dolayı daha başarılı olunduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Aynı demografik düzlemde göz önünde bulundurulması gereken önemli bir konu da yaş ortalaması meselesi ile yaşlı ve genç nüfus dağılımında beliren farklardır. Heinemann (2004), 173 ülke üzerinde yaptığı araştırmalarda kısa vadede olumsuz ancak orta ve uzun dönemde olumlu sonuçlar getirecek yapısal reform uygulamalarını yaşlı nüfusun desteklemediği ve sıcak bakmayarak direnç gösterdiği, buna karşılık genç nüfus ortalamalarına sahip ülkelerde ise tam tersi bir biçimde destekledikleri sonucuna ulaşmıştır. Bu anlamda yapısal reform uygulamalarının gerçekleşmesinde yaşanan direncin sebepleri açısından yaş ortalaması da önemli bir yer tutmaya devam etmektedir.

Yeni teknolojik çözümler, yapısal reform çalışmalarına oldukça yeni ve hızlı çözümler getirmeye devam etmektedir. Teknolojik gelişim bireyselliği destekleyerek insanların bilgiye olan ihtiyaçlarını karşılamalarında yenilenen ve geniş çaplı fırsatlar sunmaya devam etmektedir. Teknoloji en geniş anlamıyla insanların fırsat arayışlarının temel çözüm ortağı olmaya başlamıştır. Bu yoğunluk teknolojinin toplumsal ve siyasal anlamda yapısal reformlar açısından da yeni fırsatlar sunmasını kolaylaştırmaktadır. Yapısal reformların inşa edilmesinde ve uygulanmasında görülen eksikliklerin ve yanlışlıkların kısa sürede düzeltilmesinde kullanılan en etkili yol teknolojik yöntemler olmuştur. Görülmektedir ki teknolojik imkanların artması, özellikle ulaşım, iletişim, bilgiye erişim, iş ve çalışma imkanlarının yeniden tanımlanması, ölçek ekonomisinden ve mali çöküş yaşayan gruplardaki gerilemeden daha çabuk piyasaya dönüş fırsatlarının sunulduğu bir zemin hazırlamaktadır. Bu müdahale alanının zenginleştirilmesi siyasi otoritelerce öncelikli bir çalışma başlığı haline gelmektedir.

Reform dizilimi ile aralarındaki etkileşim, sıralama, biçim, zamanlama, uzunluk, etki alanı vb. birçok açıdan siyasi otoriteleri düşünmeye zorlamaktadır. Toplumsal yapının beklentileri ve siyasi otoritenin kurguladığı yapısal reformların her birisi siyasal-yönetimsel bir eksen ve uyumlu olmalıdır. Toplumun beklentilerini aşan, eksik kalan ya da hatalı kurgulanan bu tip yapısal reformların etkili sonuçlar vermesi toplumsal refahı sağlayacaktır. Yapısal reformların bilinmesi, bir dizi halinde birbirini tamamlaması, uyumlu ve ekonomik kurallara göre uygulanarak siyaset-yönetim düzleminin işletilmesi ve başarılı olması siyaset ve yönetim otoritelerinin mevcut ilişkilerinin gelişmelerine öncülük edecek ve müdahale alanı konusunda belirleyicilik paylaşılacaktır. Bu etkileşim yapısal reformun gerçekleşmesinde ülkeden ülkeye farklılık göstermektedir.

Varsıl-Yoksul dengesinin sağlanmasında düzenleme çalışmaları, yapısal reform çalışmalarının sürdürülmesinde, sonuçlanmasında, kalıcılığında ve toplumsal refahın artmasında çok önemli bir yerdedir. Yapısal reformların yerine getirilmesinde düşünülmesi gereken bir konu da toplumun olumsuz etkilenen kesimidir. Mevcut siyasi iktidarın müdahale alanı olarak ve kamu yönetim sisteminin çalışma alanlarının en önemlilerinden birisi de bu kesimin üzerinde oluşan sorunların bertaraf edilmesidir. Bu anlamda yapısal reformlar ile yaşanan kayıpların ya da olumsuz sonuçların ortadan kaldırılması için yeni ve çözüme yönelik tedbirler alınacaktır. Sorunların çözülmesinde kimin hangi konuda, ne kadar ve nasıl zarara uğradığının ayrıntılı, titiz ve samimi çalışmalar ile çözüme kavuşturulması gerekmektedir.

Günümüzde farklı müdahale alanlarının oluşmasına neden olan konuların siyasal sistemlerce devlet-halk etkileşimi içerisinde hangi tür bir yöntem kullanılarak çözüleceği ve bu çözümün nasıl sürdürüleceği öncelik sıralaması üst sıralara ilerleyen bir durumdur. Bu durumun geliştirdiği alternatif siyasi, idari ve toplumsal yeteneklerin pragmatik bir biçimde yönetimsel otoritelerce göz önünde bulundurulması gerekmektedir.

4. DEVLET-TOPLUM-REFORM İLİŞKİSİ VE TÜRK KAMU POLİTİKALARINDA YENİ MÜDAHALE ALANI TARTIŞMALARI

Yukarıda yönetsel otoritelerce dikkatle düşünülmesi gereken bir takım yeni kuşak yönetsel müdahale alanlarına değinilmişti. Bu kapsamda otoritelerce zorunlu olarak tanımlanan yenilikler ve hükümetin rolü hakkındaki yeni fikirler, amaçlanan sonuçların yanı sıra istenmeyen etkiler de doğurmuştur. Devlet-toplum etkileşimini çift yönlülük ilkesi altında geliştiren yeni yaklaşımların kamu yönetiminin müdahale sınırlarını belirlemesindeki yeri belirgin hale gelmiştir.

Yönetsel yenilikler, sadece kısa vadeli ekonomi ve verimlilik üzerinde olumlu bir etkiye sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda parçalanma ve koordinasyon sorunları da yaratmıştır. Hükümetin rolü hakkındaki yeni düşünce sadece kamu sektörüne daha girişimci bir ruh kazandırmakla kalmamış aynı zamanda eşitlik ve sosyal uyum üzerinde de olumsuz etkiler yaratmıştır. YKY hareketinin en önemli tavsiyelerinden biri büyük ve çok işlevli kamu kurumlarının parçalara ayrılması ve bunların bir dizi tek-amaçlı organla değiştirilmesiydi. Bu ayrışma, kamu görevlerinin özel sektöre ve kâr amacı gütmeyen sektöre dağıtılmasına kadar uzanmaktaydı (Walle ve Hammerschmid, 2011: 7).

Konuya bu açıdan baktığımızda yapısal reform uygulamaları ülkeden ülkeye farklılık gösterdiği gibi, farklı kesimlerde farklı politika uygulamalarını da görmek mümkündür. Yapısal reformların temel amacını kaynak dağılımındaki yetersizliğin oluşması ve bu eksikliğin önüne geçilmesi olarak kabul edersek, yapısal reform politikalarının piyasa başarısızlıklarını ortadan kaldırmayı amaçladığı söylenebilir. Piyasa başarısızlıkları bazen aşırı devlet müdahalesinden kaynaklanabildiği gibi, bazen de doğal tekelleşme ve eksik enformasyon gibi çeşitli etkenlerden kaynaklanabilmektedir. Aşırı devlet müdahalesinden kaynaklı piyasa başarısızlıklarında devlet müdahalesinin azaltılması, özelleştirme gibi ekonomi politikaları yapısal reform politikaları olarak tanımlanabilirken, doğal tekelleşme ve eksik enformasyon gibi nedenlerle ortaya çıkan piyasa başarısızlıklarında piyasa yapıcı olarak piyasanın etkin işlemesine yönelik devlet müdahaleleri de yapısal reform politikaları olarak incelenebilmektedir (Johnson, 2008: 6).

2000'li yılların sosyopolitik ve sosyoekonomik genel gerekliliklerine dikkat ettiğimizde en belirgin ihtiyaçların kapitalist birey temelinde şekillenen tüketim odaklılık ve bireysel hazzın tatmini şeklinde ortaya çıktığı görülmektedir. Devlet aygıtı ve birey ilişkilerinin temelindeki bu çelişki alanı toplumun refaha erişmedeki sorunlarının yeniden tanımlanmasına katkı sağlamaktadır. Bu ise birtakım soruları yeniden düşünmemize ve kurgulamamıza sebep olmaktadır. Kapitalist ekonomik düzenin tekrar eden kriz dönemlerinde reformların tek başına müdahale alanlarının şekillenmesindeki rolü evrilmekte midir? Devam eden krizler hangi müdahale alanlarının etki alanındadır? Çözüm kümelerinin yaratılmasında en pragmatik yol ya da yöntemi nasıl tanımlayabiliriz? Demokratik çözüm elemanlarını formüle etmek ne gibi faydalar sağlayabilir? Anti-yönetim uygulamalarını hizmete geçirmenin faydaları var mıdır? Bu şekilde cevap arayan soruları çoğaltmak elbette mümkündür. Ancak hangi ülkenin hangi tür bir ortamda ne tür bir reform yolunu takip edeceğinin açılımı karakteristik olarak devletin demokratik işleyişi, gelişmiş toplumsal değerler, kamusal alanın yeterince güçlü olarak tanımlanmaması, örgütlü hümanizmanın davranışsal olarak yerleşmesi ve realist ekonomi politikalarının denge gözetilerek çift yönlü bir biçimde devlet-birey açısından olumlu çıktılar yaratacak sonuçların oluşturulmasıdır.

Devletin ve toplumu oluşturan her bireyin istek, beklenti ve denetiminin kısacasında kalan kamu yönetimi artık kendi gücünü yenileyebilen, basit, sade, ekonomik ve hızlı çözümler üretebilen bir sisteme dönüşmek zorunda kalmıştır. Diğer bir deyişle her faaliyet alanını titiz bir şekilde hesaplayarak kurgulamak ve yürütmek durumundadır. Mevcut kamu yönetimi sistemleri bu evrim içerisinde hareket etmeye devam etmektedir. Ülkelerin sahip oldukları demokratik değerler ve toplumsal, psikolojik ve ekonomik genel karakteristik özellikler müdahale alanının ortamsal belirleyicileridir. Güncel teknolojik gelişmeler, ekonomik çeşitlilikler, bireylerin değişen özellikleri ve örgütlü hümanizmanın sağladığı yönetsel katkılar kamu yönetimindeki müdahale alanlarının yeni yüzünü göstermesinde önemli roller üstlenmektedir.

Türkiye açısından bakıldığında yeni kuşak kamu yönetimi anlayışının ve uygulamalarının kapitalist ekonomik paradigmalarda çerçevesinde sunulan reformcu yaklaşımlarla geliştirildiği ve müdahale alanlarının esneklik ve yenilik ilkeleri ile birleştirildiği bir alan yaratıldığı kolayca

görülebilir. Kamu yönetimi disiplininin evriminde güçlü devlet-güçlü/zayıf halk, güçlü/zayıf devlet-güçlü halk dikotomileri üzerine inşa edilen yönetsel ve politik alan, bireylerle ortaklaşa oluşturulan kamusal alanın güçlenmesinde ve politik meselelerin kamu politikasına dönüştürülmesinde son derece etkili olmaktadır. Türkiye için özellikle 1980 ve sonrasında güçlenmeye başlayan bu yaklaşım günümüz şartlarında da devamlılık arz etmektedir. Bu durum postmodern ideolojik kamusal düşüncelerin evrilmesine önemli katkılar sağlayarak yeni ve sürdürülebilir uygulama imkanları getirmiştir. Yürütme fonksiyonu güçlendirilmiş bir yönetsel yapıda müdahale alanlarının yeniden tanımlanmasında yer alan yeni nesil görevler Türkiye’de 2000’li yıllar sonrasında önceden kestirilemeyen ve çabuk tanımlanamayan krizlerin atlatılmasında belirleyici olmaya başlamıştır.

Dünya, teknolojik hızlanmasını doğrusal olmaktan daha ileri bir konuma taşımaya başlamış, makroekonomik dengelerin gizli kalan özellikleri ülkelerin pazar, kaynak ve benzeri üretim araçları hakkında yeniden düşünmelerinin önünü açmış, savaşlar daha ekonomik formlar almaya başlamış, iklim değişikliklerinin insan hayatına doğrudan etkileri ve sonuçları kabullenilmiş ve devletler yeniden müdahale alanlarını ve kabiliyetlerini sorgulamaya özen göstermeye başlamışlardır. Türkiye, dünya ekonomik göstergeleri ve bunun oluşturmaya başladığı yeni kuşak koşullardan olumsuz biçimde etkilenen ülkeler arasında olmamaya özen gösteren gelişmekte olan bir ülkedir. Bu sebeple toplumun ekonomik gelişmişliği ve refahı devletin kendini yeniden tanımlamasıyla bir kez daha somutlaşmaya başlamıştır. Bu somutlaşmanın önünde beliren toplumsal, ekonomik, yönetsel, psikolojik ve siyasal sorunların gözden geçirilmesinde devletin yönetsel egemen gücü toplumun örgütlü özelliklerinden ve uluslararası örneklerden yararlanmaya daha yatkın olacaktır. Çift yönlü gelişen ve iç ve dış siyaseti şekillendiren bu ortam, devletin yönetsel yapılarının demokratik kaygılardan uzak bir şekilde yerel güçlerden de yararlanmasına imkân verecektir. Çalışmayı özellikle ekonomik gelişmişlik ve refah üzerinde odaklamaya çalışmakla birlikte bu kavramların önünde yer alan en büyük zorluğun krizler olduğu gerçeği değişmemektedir: Bu konuda devlet aygıtının Türki yönetim yapısı içerisinde meydana gelen yenileşme, gelişme ve iş birliklerinin birer kamu politikası olmaktan çok anayasal zeminde birleşerek toplumsal değer ve davranışları yönlendiren bir müdahale alanı oluşturması önemli bir gelişme sayılır. Türkiye açısından değerlendirildiğinde geleneksellikten çok yenilikçi ve yeni kuşak kamu yönetimi değer ve davranışlarını ilke olarak benimsemiş bir yönetim kültürünün inşa edildiğini görmek zor değildir.

5. SONUÇ

Dyson (1980), güçlü ve zayıf devleti tanımlarken devletin egemen gücünden bahsederek yönetsel aygıtın toplum üzerindeki etkisine ve müdahale yeteneklerine ısrarla vurgu yapar. Burada temel görüş hem devletin hem de toplumun çıkarlarının sürekli korunmaları gerekliliği görüşüdür. Buna karşın zayıf devletin en önemli özelliği ise baskı gruplarının ön plana çıkarak çoğulcu yapılara sahip olunmasıdır. Müdahale alanlarının inşa edilmesinde toplumun temel talep ve istekleri ile beklenti ve sorunları çok önemli bir yer tutar.

Burada temel farkın ülkelerin kamu yönetimi sistemlerinde çalışma ve müdahale alanları belirleyicilerinin yönü olmakla birlikte genel olarak kamu politikaları odaklı bir anlayış göze çarpmaktadır. Oysa kamu politikası süreçlerinin reformların yenilikçi ve kalıcı özelliklerinin ön plana çıkmasıyla gündeme gelen “müdahale alanları” meselesi konuya ait tartışmaların yönünü yeni kuşak toplumsal, ekonomik, siyasal ve psikolojik müdahale alanları olarak ele almamıza imkân vermeye başlamıştır. Bu çalışmada, özellikle Türk kamu yönetiminde 1980 ve sonrasında görülmeye başlanan neoliberal reform çalışmalarında temel olarak yapısal dönüşümlerin gerçekleşmesinde kullanılan müdahale alanları meselesine dikkat çekilmiştir. Dönemsel olarak kültürel, toplumsal, teknolojik, psikolojik ve siyasal anlamda yenilenen toplumların en çok tartışılan özellikleri devlet aygıtı ile olan ilişkileri olmaktadır. Örgütlü hümanizmanın gelişmesi, açıklık, poliarsşik katılım düşünceleri ve kurumların demokratikleşmesi konularında atılan adımların destekleyicileri olan müdahale alanı meselesi günümüz kamu yönetimi tartışmalarının merkezindeki yerini almaya başlamıştır.

Türkiye için dünya ekonomi ve yönetim aktörlerinin çalışmaları önemli düşünce alanları olmakla birlikte günümüz toplumlarının ihtiyacı olan katılımcı yönetsel ortam ve buna bağlı şekillenen kamusal alanın da önemi artmaktadır. Yönetim otoriteleri ve birey açısından ne tür bir

reform zemini ve bu zemini zenginleştirecek tartışma soruları ile oluşacak tek ya da çift yönlü müdahale alanlarının belirlenmesi önemli bir zorunluluktur. Devlet aygıtının kendisi ile yan yana düşünmek durumunda kaldığı toplumsal çıkarların yerine getirilmesinde ne tür bir yol izleyeceği oldukça önemlidir. Türkiye'nin kalıcı reformcu politikalarının kamu yönetiminin katılımcı bakış açısı ile üretken üretim araçlarını birleştirmesinin bireysel ve toplumsal refahın üst düzeylere çıkarılmasındaki dengeyi yerine getirmesi kaçınılmazdır.

Reform türlerinin elde edilmesinde çalışmada daha çok son dönem yani 1980 ve sonrası yeni kuşak kamu yönetimi değer ve davranışları dikkate alınarak oluşan yönetsel kültür üzerinde durulmuştur. Çünkü bilinmektedir ki bir yöntem olarak da incelenecek “reform” düşüncesi dönemlere ayrılabilir bir başlık imkânı sunabilmekte iken Güler ve Keskin (2007)'e göre bu dönem Türkiye için “yapısal reform” dönemi olarak adlandırılmış ve bu başlık altında günümüz koşulları göz önünde bulundurularak tartışılmıştır. Dolayısıyla konunun kamu yönetimi açısından kalıcılığı, dönemsellikten çok daha fazla dikkate alınmıştır.

Sonuç olarak, Türk kamu yönetiminin önünde duran temel sorunlardan birinin de “müdahale alanı” meselesi ve buna bağlı geliştirilmesi gereken zorunluluklar olduğu gözle görülür hale gelmiştir. Günümüz kapitalist ekonomik yönetimlerde müdahale alanlarının şekillenmesinde ve yeniden tanımlanmasında göz önünde bulundurulması gereken konular çok çeşitli hale gelmeye başlamıştır. İnsanlığın ve postmodern düşüncenin çıkardığı bu kavramlar kamu yönetimlerinin yeniden tanımlanmasına sebep olmaktadır. Türkiye de dünya üzerindeki konumu, ekonomik yapısı, nüfusu, üretim araçları, sosyokültürel yapısı ve güçlü demokrasisi ile kamu yönetimi aygıtını daha işler bir duruma getirmeye özen göstermektedir. Bu davranışını kamu yönetimi kültürü ve yenilenen dünya ile birleştirerek uluslar üstü söz hakkına sahip olmaya kadar geliştirmelidir.

KAYNAKÇA

- Alesina, A., Devleeschauwer, A., Easterly, W., Kurlat, S., and Wacziarg, R. (2002) Fractionalization (Working Paper: 9411). Cambridge: *National Bureau of Economic Research*.
- Bealey, F. (1999) *The Blackwell Dictionary of Political Science*, London: Blackwell Publishers, p. 282.
- Beetsma, R. M.V.J. and Debrun, X. (2004) “Reconciling Stability and Growth: Smart Pacts and Structural Reforms”. *IMF Staff Papers*, 51(3), 431-456.
- Büyük Meydan Larousse Ansiklopedisi (1986), s.9641.
- Drazen, A. and Easterly, W. (2001) “Do Crises Induce Reform? Simple Empirical Tests of Conventional Wisdom”, *Economics and Politics*, 13(2), 129-157.
- Dyson, K. H. F. (1980) *The State Tradition in Western Europe: Study of an Idea and Institution*, Oxford, Martin Robertson.
- Ercan, F. (2005) “Türkiye’de Yapısal Reformlar”, *Kapitalizm ve Türkiye I: Kapitalizm, Tarih ve Ekonomi*, Der. Fuat Ercan Yüksel Akkaya, Ankara: Dipnot Yayınları, ss. 369-429.
- Genç, F. N. (2010) Yeni Kamu Hizmeti Yaklaşımı. *Türk İdare Dergisi*, 446, Mart 2010, 145-160.
- Güler, B. A. (2003) “Nesnesini Arayan Disiplin: Kamu Yönetimi”, *Türkiye’de Kamu Yönetimi*, Burhan Aykaç, Senol Durgun ve Hüseyin Yayman (der.), Ankara: Yargı Yayınevi, s. 531.
- Güler, B. A. ve Keskin N., (2007), “Devlet Reformunu Tarihten Çalışmak”, Ed. Şinasi Aksoy, Yılmaz Üstüner, *Kamu Yönetimi Yöntem ve Sorunlar*, S.101-152, Nobel Yayınevi, Ankara.
- Heinemann, F. (2004) Explaining Reform Deadlocks (Discussion Paper 04-39). *Mannheim: Centre for European Economic Research*.
- Hoj, J., Galasso, V., Nicoletti, G., and Dang, T.T. (2006) *The Political Economy of Structural Reform: Empirical Evidence of OECD Countries (Economics Department Working Papers, No:501)*. Paris: Organisation for Economic Cooperation and Development.
- Moises N. (2000) “Fads and Fashion in Economic Reforms: Washington Consensus or Washington Confusion?”, *Third World Quarterly*, Vol. 21, No. 3, p.521
- Rogers, R., E., (1975), *Organizational Theory*, London: Allyn&Bacon Inc., p. 207.
- Sürgit, K., (1972), *Türkiye’de İdari Reform*, Ankara: TODAİE Yayınları, 1972, s. 10.

The Commonwealth (2016), *Key Principles of Public Sector Reforms Case Studies and Frameworks*, December 2016.

Torres, L., (2004), “Trajectories in Public Administration Reforms in European Continental Countries”. *Australian Journal Of Public Administration*, Blackwell Publishing, 63(3) 99-112.

Tria, G.ve Valotti, G., (2016) *Introduction: Challenges of Public Sector Reform*, Brooking Institute.

Walle, V. S. ve Hammerschmid, G. (2011) *The impact of the new public management: Challenges for coordination and cohesion in European public sectors. Halduskultuur – Administrative Culture*, 12(2), 190-209.

Yalçındağ, S. (1971) “Devlet Kesimini Yeniden Düzenleme Çalışmalarının Amacı ve Stratejisi Üzerine”, *Amme idaresi Dergisi*, Cilt IV, Sayı 2, s. 24.

Yıldırım, C. (2011) “Birinci ve İkinci Nesil Washington Uzlaşması: Neoliberal İktisat Politikalarının 1980’den Sonraki Evrimi” *Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 7 (2), 1-23.

EXTENDED SUMMARY

Public administration has had to constantly renew and develop the forms and planes that the tasks it performs for the social structure will transform in order to renew its diversity and content. Especially the big economic problems that the world started to face after the Second World War started to form new discussions in public administrations that will continue until the 1980s. These discussions are not only related to the world economic order, but also in the policy titles in which regional unions will act jointly. The basic scale used in the construction of political, ideological and social balances around the world is based on economic development management.

Purpose

The main purpose of the research is to draw attention to the issue of the main intervention areas used in the realization of structural transformations in the neoliberal reform studies that started to appear in Turkish Public Administration in 1980 and after. The second aim of the research is to discuss the permanence of these intervention areas within the public order and to provide up-to-date suggestions.

Methodology

The method of the research is descriptive method.

Findings

Changes in management authorities, especially those that are lacking in development management or have never occurred, have evolved under periodic effects. In addition, social, cultural, technological, economic, etc. a number of administrative imperatives have also begun to impose important new responsibilities on the public administration systems of states. This is the main subject that is the basis for the deepening and proliferation of reform efforts and is becoming more and more important. In monitoring the reform efforts in the world and Turkey as the main starting point, this requirement is observed seriously. Economic crises play an important role in strengthening the administrative, political and structural policies of states as a result of global interaction.

Bealey (1999); defines "reform" as a commonly used term for expressing innovations or stopping and not operating erroneous work entirely. In today's administrative and political structures, there are quite wide and various changes. Due to this change, the need for continuous renovation and development of existing structures and systems has increased. In order to meet this increase and provide a solution-oriented public administration, a planned, rational and continuous reform design that is applied in detail by the administrations is universally accepted.

Public Administration theorists have frequently emphasized some concepts. These are universal concepts such as minimal state, delegation of powers to local, reform of public personnel regime, democratic participation and state citizen relations. (Torres, 2004: 100-101) It can be seen that some of the topics in these concepts have started to attract the attention of public administration. The first of these is the intervention effect and power of the state.

According to Beetsma and Debrun (2004), structural reform application areas show themselves mainly in three areas. These are product markets, labor markets and financial markets. The main purpose of structural reforms is to eliminate the problems such as incomplete information, imperfect competition and rigidity in these markets and to reach the potential output level of the economy. Although it is thought that structural reform policies, which come out as a series of policies that support economic development and increase social welfare, will be supported by all segments of the society, structural reform policies are being reacted by some parts of the society.

Another important concept that the parameters that try to define the new public administration are benefiting from is the "Public Management Reform". The state, which owns the theoretical and practical infrastructure that ensures the continuity and cooperation of the social order, is a political system that holds the mandatory power in the hands of the state. This system works differently from all other institutions, and this difference broadens its scope with the support and influence of the dominant decision makers and auxiliary legal authorities in today's world.

Different searches have emerged today regarding the limits and scope of public administration. Traditional public administration behavior considers public administration as a

discipline that occurs within the activities of the state. In relation to political theory, the main subject of public administration is accepted as the fulfillment of public services.

From the perspective of Turkey a new generation of public management and administration of the capitalist economic paradigms are developed with reformist approach presented in the framework of the areas of intervention and innovation with the principles of flexibility and can be easily seen that the combined space is created. In the evolution of the public administration discipline, the administrative and political field built on strong state-strong / weak people, strong / weak state-strong public dichotomies is extremely effective in strengthening the public space created with individuals and transforming political issues into public policy. In 1980, and especially after the beginning of this approach today's conditions for Turkey to strengthen poses continuity.

Conclusion and Discussion

As a result, it became apparent that one of the main problems facing the Turkish public administration is the “intervention area” issue and the necessities to be developed accordingly. In today's capitalist economic administrations, the issues that need to be taken into account in shaping and redefining the areas of intervention have started to become very diverse. These concepts created by humanity and postmodern thinking cause redefinition of public administrations. Turkey its position on the world economic structure, population, production tools, makes every effort to bring more jobs to the state of the public administration device with socio-cultural structure and strong democracy. By combining this behavior with the culture of public administration and the renewed world, it should develop up to having a transnational word.